

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **JUDr. M. V.**, narozen X
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský státní zástupce v Ústí nad Labem**
sídlem Dlouhá 1/12, 400 85 Ústí nad Labem

o žalobě proti písemné výtce žalovaného ze dne 22. 12. 2022, sp. zn. 5 SPR 461/2022,

takto:

- I. Výtka krajského státního zástupce v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2022, sp. zn. 5 SPR 461/2022, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení písemné výtky ze dne 22. 12. 2022, sp. zn. 5 SPR 461/2022, kterou mu podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) žalovaný vytkl, že jako státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem dne 4. 11. 2022 v jím užívané kanceláři v sídle Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem na J. L., bezpečnostní ředitelku krajského státního zastupitelství, která mu přišla doručit písemnost ve věcech sp. zn. 1 SPR 145/2022 a 1 SPR 166/2022, požádala jej o potvrzení převzetí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písemnosti a informovala jej, že nahlédnutí do spisů mu bude umožněno v její kanceláři dne 7. 11. 2022 od 9:00 hodin, zakřičel: „*Viš co, tak jdi do prdele a jemu vyříd, at' si to taky strčí třeba do prdele.*“. Tím porušil povinnost zachovávat náležitou úctu mimo jiné k ostatním zaměstnancům státního zastupitelství, s nimiž při výkonu své funkce jedná, stanovenou v § 24 odst. 4 zákona o státním zastupitelství jakož i v čl. V odst. 1 Etického kodexu státního zástupce vydaného dne 16. 4. 2019, dle kterého se státní zástupce chová a vystupuje zdvořile a slušně, a také povinnost při výkonu své funkce se vystríhat všeho, co by mohlo ohrozit vážnost státního zastupitelství, stanovenou v § 24 odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

2. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V úvodu žaloby žalobce připomněl závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, publ. pod č. 3779/2018 Sb. NSS, z nichž vyplývá, že výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství je rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) a že na ukládání výtky podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalovaný podle žalobce vydal výtku protiprávně, a porušil tak žalobcova práva včetně práva na výkon veřejné funkce chráněného Listinou základních práv a svobod. V této souvislosti žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06, publ. pod č. N 159/42 SbNU 305.
4. Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval při zjišťování skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro to, aby byl úkon žalovaného v souladu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Závěr žalovaného, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo žalovaným vytknuto, proto není založen na spolehlivě zjištěném stavu věci, a je tak minimálně předčasný. Žalobce zároveň popřel, že by se vytýkaného jednání dopustil. Výtka, jež byla žalobci uložena, je podle jeho názoru nezákonná také z důvodu, že byla vydána žalovaným jakožto osobou, která má „vztah k věci“, a z důvodu vadného a závažnými nedostatky zatíženého řízení předcházejícího vydání výtky.
5. Jednání, kterého se měl žalobce podle žalovaného dopustit, spočívalo v tom, že žalovanému měl prostřednictvím paní J. L., zaměstnankyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem (dále jen „krajské státní zastupitelství“) vzkázat, aby si jím vyhotovenou písemnost doručovanou žalobci dne 4. 11. 2022 „*strčil do prdele*“. Z toho vyplývá, že adresátem údajného vulgárního jednání žalobce měla být nejen paní L., ale i žalovaný. Je tedy zřejmé, že žalovaný má k dané věci vztah, a potažmo i zájem na výsledku v podobě potrestání žalobce. Žalovaný však nehledě na to nejen že ve věci prováděl jednotlivé úkony, ale také vydal samotnou výtku, jíž se pomstil žalobci, který jej měl údajně v prostorách krajského státního zastupitelství a před jeho zaměstnankyní urazit. Je přitom zcela neakceptovatelné a v rozporu se zásadou *nemo iudex in causa sua*, aby žalovaný rozhodoval ve věci, která se jej osobně týká. Tímto postupem žalovaný podle názoru žalobce jednal v příkrém rozporu s povinností postupovat při výkonu své funkce odborně a nestranně a vystríhat se všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestranný a odborný výkon působnosti státního zástupce, stanovenou žalovanému v § 24 odst. 1 a 2 zákona o státním zastupitelství.

6. Dále žalobce v žalobě citoval § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 2 až 4, § 6 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu a v návaznosti na to uvedl, že nerespektování pravidel obsažených v těchto ustanoveních ze strany žalovaného má nepochybně vliv na věcnou správnost a zákonnost výtky a zároveň tento vadný postup žalovaného znemožňuje soudu, aby výtku věcně přezkoumal.
7. Konkrétně pak žalobce namítal, že až z odůvodnění výtky a po následném nahlédnutí do správního spisu vedenho žalovaným pod sp. zn. 1 SPR 283/2022 se dozvěděl, jaké důkazy žalovaný proti němu shromáždil. Žalobce trval na tom, že před doručením výtky žalovaný pouze přípisem, který byl žalobci doručen až dne 24. 11. 2022, mu stroze sdělil, že z vlastní iniciativy prošetřuje jeho jednání, které by mohlo být kárným proviněním podle § 28 zákona o státním zastupitelství. Přípis dále obsahoval popis skutku shodný s jeho popisem uvedeným ve výtce. Zároveň byl žalobce v přípise poučen o možnosti se ve věci vyjádřit ve lhůtě do 5. 12. 2022. Z přípisu však nebylo zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný vlastní šetření zahájil, zda a popřípadě jaké důkazy si již opatřil a zda bude opatřovat důkazy další. Informace, kterou žalovaný podal žalobci, byla podle žalobce zcela nedostačující k tomu, aby se žalobce mohl kvalifikovaně bránit. Až z odůvodnění výtky se tedy žalobce dozvěděl, že paní L. v záznamu, který sepsala dne 4. 11. 2022, popsala okolnosti doručování písemnosti zcela jinak, než se ve skutečnosti odehrály. Žalobce proto nemohl v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu uplatňovat při ukládání výtky svá práva a oprávněné zájmy.
8. Žalobce namítal, že uvedené nesvědčí o nestranném přístupu žalovaného k osobě žalobce, nýbrž o jeho snaze znemožnit žalobci uplatnění procesních práv a oprávněných zájmů, zejména práva účinně se bránit proti nepravdivému nařčení z protiprávního jednání a tendenčně a zaujatě vedenému řízení ze strany žalovaného, což je dle jeho názoru v příkrém rozporu s § 4 odst. 4, § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu. Pouze úplné a bez důvodných pochybností zjištěný skutkový stav, a to při respektování základní práv osoby, vůči které se disciplinární řízení vede, a základních zásad činnosti správních orgánů stanovených v § 2 až § 8 správního řádu, může být podkladem pro objektivní, zákonné a spravedlivé posouzení věci. V důsledku toho, že žalovaný neseznámil žalobce s poklady pro vydání výtky, se žalobce nemohl na svoji obranu k věci kvalifikovaně vyjádřit, vylicit skutkové okolnosti tak, jak je sám vnímal, označit a předložit důkazy na svoji obhajobu, vyjádřit se k důkazům opatřeným žalovaným a k osobě paní L. a její případné motivaci vypovídat nepravdu. Žalobce proto nemohl přispět k tomu, aby žalovaný postupoval v souladu se zákonem a byl podle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro to, aby byl úkon žalovaného v souladu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
9. Žalovaný taktéž pochybil, pokud žalobce nevyrozuměl o tom, že ve věci bude paní L. podávat vysvětlení podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství a neumožnil žalobci se podání vysvětlení zúčastnit. Tím žalovaný porušil svou (poučovací) povinnost vyplývající mu z § 4 odst. 3 správního řádu. Paní L. nadto podávala vysvětlení ve stejný den, kdy byla výtka vydána. Žalobce je proto přesvědčen, že podání vysvětlení paní L. sloužilo pouze k „legalizaci“ skutečností, které dosud z obsahu spisu nevyplývaly. O tendenčním přístupu žalovaného dle žalobce svědčí i to, že ve spise není založen e-mail žalobce ze dne 4. 11. 2022. V něm žalobce objasňoval důvody, pro které nepřevzal od paní L. doručovanou písemnost. V emailu jsou obsaženy i další skutečnosti významné pro posouzení věci, a to včetně žalobcovy žádosti o odstranění průtahů v postupu žalovaného. Žalobce dále vytknul

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovanému, že si k věci v rozporu s § 3 správního řádu nevyžádal vyjádření i dalších osob (státních zástupců nebo zaměstnanců), které by mohly potvrdit či vyvrátit zásadní tvrzení paní L., že celý incident vyvrcholil tím, že na ni křičel na chodbě krajského státního zastupitelství.

10. Žalobce trval na tom, že žalovaný rovněž aktivně bránil žalobci, aby se ve věci vyjádřil. Dne 1. 12. 2022 v 9:30 hod. se žalobce dostavil do kanceláře žalovaného, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, a to do protokolu, který by žalovaný se žalobcem sepsal. V kanceláři žalovaného se v té době nacházeli další zaměstnanci krajského státního zastupitelství, Ing. J. H. a pan P. Ř. Žalobce za jejich přítomnosti požádal žalovaného o sdělení, kdy se může v nejbližší době dostavit za účelem vyjádření ve věci a podání stížnosti na žalovaného. Žalovaný místo toho, aby žalobci sdělil konkrétní termín realizace tohoto úkonu, či že jej odmítá provést, si žalobce za přítomnosti uvedených osob začal natáčet na mobilní telefon a vyzýval jej k odchodu ze své kanceláře. Žalobce se tomuto protiprávnímu jednání žalovaného podvolil a jeho kancelář opustil. Žalobcem navrhovaný úkon tak nikdy proveden nebyl a žalovaný se žalobcovým návrhem v odůvodnění výtky vůbec nezabýval. Podle žalobce se jedná ve své podstatě o opomenutý důkaz, který má vliv na věcnou správnost a zákonnost výtky. Je tedy zřejmé, že žalovaný nepostupoval vůči žalobci nestranně ve smyslu § 7 odst. 1 správního řádu, ale tendenčně, zaujatě a veden zjevným úmyslem žalobce poškodit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření zásadně odmítl tvrzení žalobce, že z jeho strany k jednání, které mu bylo vytknuto, nedošlo. Podle žalovaného bylo žalobcovo jednání před tím, než mu byla výtka uložena, bezpečně prokázáno podaným vysvětlením paní L., což žalovaný v odůvodnění výtky podrobně rozebral a vysvětlil.
12. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobce, že vzhledem k tomu, že byl rovněž adresátem vulgárního výroku žalovaného proneseného v přítomnosti paní L., nemohl žalobci výtku uložit. Trval na tom, že žalobci byla výtka uložena pouze za jeho chování vůči paní L., u níž mělo zásadní dopad na vnímání atmosféry na pracovišti. Sám sebe žalovaný za osobu, které se žalobce svým výrokem dotkl, nepovažoval. Nic takového také není obsaženo v popisu skutku uvedeném ve výtce. Vyjádření žalobce bylo v tomto ohledu neadresné. Žalobce ani v průběhu následného šetření neupřesnil, vůči komu svůj výrok směřoval. Žalovaný proto není v popisu skutku vůbec zmiňován a není v něm dovozováno, že by došlo též k újmě žalovaného. Žalovaný se proto domnívá, že postupoval ve věci naprosto nestranně. Uložení výtky pouze reagoval na nevhodné jednání žalobce, které bylo při šetření, jež jejím úkolem bylo předcházet, prokázáno.
13. Žalovaný dále uvedl, že žalobce dne 24. 11. 2022 vyzval k vyjádření ve věci. Žalobce této možnosti nevyužil a nevyužil ani možnosti nahlédnout do spisu. Pokud žalobce namítá, že nevěděl, jaké důkazy žalovaný shromáždil, bylo tomu tak jen v důsledku jeho vlastního přístupu. Dále žalovaný uvedl, že namítá-li žalobce, že si žalovaný nevyžádal vyjádření od dalších osob, které mohly zaznamenat událost, k níž mezi žalobcem a paní L. došlo, neučinil tak, protože neměl žádné indicie, že by další osoba mohla být této události přítomna. Proto žalovaný podklady, které ve věci shromáždil, v tomto směru nedoplňoval.
14. Za zcela absurdní žalovaný označil tvrzení žalobce, že mu bylo z jeho strany bráněno, aby se ve věci vyjádřil. Žalobce podle žalovaného zásadním způsobem dezinterpretuje průběh události, k níž dne 1. 12. 2022 došlo. Žalobce toho dne doslova „vpadl“ do kanceláře

žalovaného. Žalovaný se v té době společně se žalobcem uváděnými osobami připravoval na jednání, které mělo onoho dne v 10 hod. proběhnout na krajské hygienické stanici. Žalobce byl upozorněn, že se ocitl na jednání, k němuž nebyl přizván, a byl opakovaně žalovaným vyzván, aby opustil jeho kancelář. Této výzvy žalobce neuposlechl a stále se domáhal, aby mu byla dána možnost učinit jakési vyjádření. Žalovaný tedy žalobci ve vyjádření ve věci nijak nebránil, jeho vyjádření však žalovaný v dané situaci nemohl přijmout, neboť se již v podstatě nacházel na odchodu na jednání. K tomu žalovaný dodal, že žalobce měl dostatek prostoru k tomu, aby vyjádření v ústní či písemné podobě podal. Toho však nevyužil, stejně jako poskytnuté možnosti nahlédnout do spisu.

Jednání soudu

15. Žalobce při jednání soudu odkázal na své písemné podání. Zdůraznil, že dne 7. 12. 2022 neměl možnost nahlížet do spisu, neboť vedl seminář organizovaný Krajským státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem. Žalobce zdůraznil, že je nutno vnímat rozdíl mezi právem nahlédnout do spisu a povinností seznámit účastníka s rozhodnými skutečnostmi. Žalobce považoval za podstatné pro posouzení předmětné věci, že dne 22. 12. 2022 byl pořízen záznam o podání vysvětlení s J. L., přičemž tento úkon byl proveden ve stejný den, kdy bylo vyhotoveno písemné vyhotovení předmětné výtky. S obsahem tohoto vysvětlení neměl žalobce možnost se seznámit.
16. Žalovaný při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že výtky je manažerský nástroj, kterým se řeší pouze drobné poklesky a který má k dispozici funkcionář, aby reagoval na nestandardní jednání a chování státních zástupců. Dle jeho názoru výtky byla uložena na základě řádně zjištěných rozhodných skutečností a bylo postupováno v souladu s právními předpisy a závěry judikatury. Žalobce měl dle jeho názoru možnost seznámit se s obsahem podkladů pro udělení výtky, ale neučinil tak.
17. Soud při jednání provedl dokazování písemnou dokumentací vedenou žalovaným k předmětné výtce, založenou ve složkách označených sp. zn. 5 SPR 461/2022 a 1 SPR 283/2022. Dále soud provedl k návrhu žalobce důkaz e-mailovou komunikací mezi žalobcem a Mgr. R. K. ze dne 4. 11. 2022 mezi 9:34 a 10:06 hodin, pozvánkou ze dne 14. 11. 2022, sp. zn. 2 SPR 110/2022, na seminář na téma Zajištění z pohledu dozorového státního zástupce, který se měl konat dne 7. 12. 2022 od 9:00 hodin, plánem hlavních úkolů Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem na rok 2022, kde je na straně 5 uvedeno, že v listopadu 2022 zajistí žalobce spolu s Mgr. Č. seminář k trestné činnosti hospodářské. K návrhu žalovaného soud provedl důkaz záznamem vyhotoveným Bc. M. G. ze dne 8. 11. 2022 založeným ve spisu sp. zn. 1 SPR 145/2022 na č. l. 17.
18. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. zamítl provedení žalobcem navrhovaného důkazu výsledkem svědků JUDr. I. B., JUDr. J. Ř., M. Ch., Mgr. A. Č., Mgr. A. P., Mgr. A. J., Mgr. K., J. L., Ing. J. H. a P. Ř. pro nadbytečnost. Dokazování bylo zamítnuto, neboť dle názoru soudu veškeré podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve vyplývají z obsahu dokazování, které při jednání již bylo provedeno.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložených správních spisů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, je každý povinen dostavit se na výzvu ke státnímu zastupitelství a podat zde potřebné vysvětlení. O obsahu vysvětlení a o průběhu tohoto úkonu se sepíše záznam.
22. Podle § 28 zákona o státním zastupitelství kárným proviněním je zaviněné porušení povinností státního zástupce, zaviněné chování nebo jednání státního zástupce, jímž ohrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu anebo snižuje vážnost a důstojnost funkce státního zástupce.
23. Podle § 30 odst. 1 zákona o státním zastupitelství za kárné provinění lze státnímu zástupci uložit podle závažnosti kárného provinění některé z těchto kárných opatření: a) důtku, b) snížení platu až o 30 % na dobu nejdéle 1 roku a při opětovném kárném provinění, jehož se státní zástupce dopustil v době před zaházením kárného postihu, na dobu nejdéle 2 let, c) odvolání z funkce. Dle odst. 2 citovaného ustanovení lze od uložení kárného opatření upustit, pokud projednání kárného provinění státního zástupce je postačující. Dle odst. 3 citovaného ustanovení může drobné nedostatky a poklesky vedoucí státního zástupce státnímu zástupci písemně vytknout, aniž by podal návrh na zahájení kárného řízení.
24. Ze spisového materiálu zjistil soud následující skutečnosti.
25. Dne 4. 11. 2022 vyhotovila paní J. L. písemný záznam evidovaný žalovaným pod č. j. 1 SPR 283/2022-1 a č. j. 1 SPR 283/2022-3, v němž uvedla, že tohoto dne šla na základě pokynu žalovaného předat žalobci přípis žalovaného ze dne 4. 11. 2022, sp. zn. 1 SPR 145/2022, 1 SPR 166/2022. Žalobce požádala, aby jí na kopii dopisu potvrdil převzetí. Žalobce jí po nahlédnutí do přípisu sdělil, že jí nic nepotvrdí, že si jej převezme později, až bude chtít a že „von“ mu nebude určovat, kdy se může žalobce přijít seznámit s obsahem spisu, že žalobce přijde kdykoliv jindy. Když paní L. žalobci řekla, že v přípise jsou uvedeny datum a hodina, kdy se může se spisy, do kterých chtěl nahlédnout, seznámit, a že seznámení má proběhnout dne 7. 11. 2022 v 9 hod. u ní v kanceláři, tak jí na to žalobce řekl: „*Víš co, tak jdi do prdele a jemu vyříd, ať si to taky strčí třeba do prdele.*“. Když se jej otázala, zda to má takto prezentovat, řekl jí žalobce, že „jo“ a ať „mu“ ještě vyřídí, ať radši odstraní průtahy. Poté ze žalobcovy kanceláře odešla.
26. Přípisem ze dne 24. 11. 2022, sp. zn. 1 SPR 283/2022, doručeným žalobci téhož dne, žalovaný vyrozuměl žalobce, že z vlastní iniciativy prošetřuje jednání žalobce ze dne 4. 11. 2022, které by mohlo být kárným proviněním podle § 28 zákona o státním zastupitelství. Toto jednání žalovaný ve svém přípise včetně možné právní kvalifikace popsal v podstatě shodně jako následně ve výtce udělené žalobci (viz bod 1 odůvodnění tohoto rozsudku). Dále žalovaný sdělil žalobci, že jeho případné vyjádření očekává ve lhůtě do 5. 12. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Podáním ze dne 5. 12. 2022, doručeným žalovanému též den, požádal žalobce o nahlédnutí do spisu vedeného pod sp. zn. 1 SPR 283/2022. Sdělením ze dne 5. 12. 2022, které žalobce obdržel jako přílohu e-mailové zprávy doručené žalobci dne 5. 12. 2022 v 15:31 hod., žalovaný informoval žalobce, že nahlédnutí do osobního spisu a spisu sp. zn. 1 SPR 283/2022 bude žalobci umožněno dne 7. 12. 2022 v 10:30 hod. Prostřednictvím SMS zprávy žalovaný dne 7. 12. 2022 sdělil žalobci, že nahlédnutí do spisu mu bude umožněno i dne 8. 12. 2022, neboť při stanovení původního termínu nebyl vzat v potaz žalobcův pracovní program.
28. Dne 22. 12. 2022 žalovaný vyhotovil záznam o podaném vysvětlení podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, které podávala tento den paní J. L., bezpečnostní ředitelka krajského státního zastupitelství. Dle tohoto záznamu paní L. uvedla, že byla požádána o předání písemnosti z rejstříku 1 SPR, kterou šla osobně předat žalobci. Žalobce nebyl v tu dobu ve své kanceláři. Paní L. ho potkala u vstupu do státního zastupitelství, když se vracela od jeho kanceláře zpět. Následovala žalobce do jeho kanceláře, řekla mu, že mu „něco“ nese, na což žalobce reagoval: „*No, tak konečně*“. Paní L. požádala žalobce, aby jí na stejnopis písemnosti (jednalo se o vyrozumění, že se žalobce může seznámit s jím požadovaným spisem) potvrdil svým podpisem převzetí originálu. Žalobce jí sdělil, že si doručovanou písemnost musí nejprve přečíst. Když zjistil, že se jedná o jinou písemnost, než očekával, reagoval tak, že teď „to“ rozhodně nepodepíše, že si „to“ přijde převzít jindy, až on bude chtít. Poté, co si žalobce všiml, že v přípise je uvedeno přesné datum a hodina, řekl paní L.: „*Jo, tak vy mi ještě budete určovat, kdy si můžu nahlédnout do svého spisu? Tak to tedy ne. Já si přijdu, kdy budu já chtít.*“ Paní L. na to žalobci odpověděla, že ona není od toho, aby hodnotila obsah písemnosti, ať jí „to“ tedy podepíše a ona odejde. Pouze žalobce upozornila, že se spisem se má seznámit v její kanceláři, a tudíž i ona musí mít v té době čas a dodala, že v případě, že žalobci stanovený termín pro nahlížení nevyhovuje, tak ať kontaktuje žalovaného a domluví si jiný vhodný termín. Žalobce začal křičet: „*Viš co, tak běž do prdele a jemu vyříd, ať si to taky strčí třeba do prdele a hlavně, ať odstraní průtahy.*“ Paní L. se otázala žalobce, jestli to má takto doslova tlumočit „vedení“. Když již z jeho kanceláře odcházela, žalovaný za ní vyšel až na chodbu a řekl jí: „*Jo, řekni a taky mu vyříd, ať si odstraní ty průtahy.*“ Paní L. bylo nepříjemné, že na ni žalobce křičel a vadilo jí, že k tomu došlo na chodbě. Nevybavila si, že by na chodbě byl někdo přítomen. Dále paní L. uvedla, že zná žalobce dlouho. Vždy spolu dobře vycházeli. Nikdy spolu neměli žádný konflikt a vždy mu po pracovní stránce vycházela vstříc. Jeho chování se jí dotklo, byla „naštvaná“ a „rozhozená“. Žalovanému sdělila, že již další písemnost nechce žalobci doručovat.
29. Dne 23. 12. 2022 žalobce osobně převzal písemnou výtku žalovaného ze dne 22. 12. 2022, sp. zn. 5 SPR 461/2022.
30. Žalobce své žalobní námitky formuloval převážně v obecné rovině, soud proto připomíná, že platí, že míra obecnosti žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] určuje míru obecnosti, v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
31. Soud v této souvislosti konstatuje, že se jako samostatným žalobním bodem nezabýval žalobcem uplatněnou námitkou, že nerespektování pravidel obsažených v § 2 odst. 1, § 3, §

4 odst. 2 až 4, § 6 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu má nepochybně vliv na věcnou správnost a zákonnost výtky a zároveň tento vadný postup žalovaného znemožňuje soudu, aby výtku věcně přezkoumal. Žalobce v této části podané žalobě pouze uvedl citaci těchto ustanovení správního řádu, aniž by uplatnil v souvislosti s nimi jakoukoliv konkrétní argumentaci, z níž by bylo zřejmé, na základě jakých skutkových či právních důvodů se domnívá, že žalovaný tato ustanovení porušil. Žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgán dopustil pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Zcela obecnou a nekonkretizovanou námitku vytykající žalovanému bez dalšího upřesnění pouze porušení žalobcem citovaných ustanovení správního řádu, tudíž nelze označit za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a soud se jí proto nemohl na rozdíl od zbývajících žalobních námitek ani v obecné rovině věcně zabývat.

32. Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou, že žalovaný tím, že žalobci výtku udělil, porušil zásadu zákazu rozhodování ve své vlastní věci.
33. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výtka ukládaná podle § 30 odst. 3 zákona o stáním zastupitelství představuje opatření na pomezí mezi neformálními manažerskými nástroji a návrhem na zahájení kárného řízení. Výtka je oproti zahájení kárného řízení a uložení kárného opatření pojímána jako méně přísné opatření. Účelem výtky je umožnit flexibilně postihnout takové nedostatky a poklesky v činnosti státního zástupce, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení. V praxi se zpravidla jedná o kratší a ojedinělé průtahy v řízení, drobná porušení procesních předpisů, či drobné poklesky v chování, které odporují profesním etickým zásadám. Uložení výtky nepodléhá formálnímu správnímu řízení. Na postup předcházející vydání výtky a na její obsah nelze klást stejné požadavky jako na správní řízení a správní rozhodnutí. Výtka však musí být vydávána v rámci určitého formalizovaného postupu, v němž jsou respektovány základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu. Státní zástupce zejména musí dostat prostor k vyjádření. Uložení výtky nesmí být pro dotčenou osobu překvapivé (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, publ. pod č. 3779/2018 Sb. NSS, body 55 a 79, na které v podané žalobě odkazoval také žalobce, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 209/2020-36, bod 18, a ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 364/2019-51, bod 26).
34. K námitce žalobce, že žalovaný *de facto* rozhodoval ve věci, která se týkala jeho samotného, uvádí následující. Součástí ustanovení správního řádu, podle nichž se při ukládání výtky postupuje, je i § 7 odst. 1 správního řádu stanovující správním orgánům povinnost jednat s dotčenými osobami rovně a nestranně. Bylo by přitom rozhodně v rozporu s touto zásadou, pokud by osoba ukládající výtku byla při své postupu ovlivňována svým osobním vztahem k věci, jíž se uložení výtky týká.
35. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se nepovažoval za osobu dotčenou žalobcovým vulgárním výrokem a že jeho obsah byl v tomto ohledu natolik neurčitý, že nebylo zřejmé, že by mohl být adresován nejen paní L., ale také jemu.
36. S tvrzením žalovaného o neadresnosti žalobcova výroku ve vztahu k jeho osobě, se však soud plně neztotožňuje. Již ze záznamu, který vyhotovila dne 4. 11. 2022 paní L. a který byl zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jistě podkladem pro zahájení šetření ze strany žalovaného, jsou patrné následující skutečnosti. Paní L. šla žalobci na pokyn žalovaného předat přípis žalovaného ze dne 4. 11. 2022, sp. zn. 1 SPR 145/2022 a sp. zn. 1 SPR 166/2022. Jestliže poté, co se žalobce s jeho obsahem seznámil, sdělil paní Langerové, že „*von*“ mu nebude určovat, kdy se může žalobce přijít seznámit s obsahem spisu, není pochyb, že žalobce věděl, kdo je autorem předávaného přípisu a že je jím právě žalovaný, a právě vůči němu se v uvedeném smyslu ohrazoval. Pronesl-li následně žalobce výrok, v němž mimo jiné uvedl, že paní L. má „jemu“ vyřídit, *at' si to taky strčí třeba do prdele*, není možné podle názoru soudu tuto část jeho výroku interpretovat jinak, než že se žalobce snažil prostřednictvím paní L. vzkázat právě autorovi přípisu – tedy žalovanému – jakže má s doručovanou písemností naložit.

37. Ani tato skutečnost, kterou se žalovaný snažil ve svém vyjádření poněkud zastříť, však podle názoru soudu nevykloučila žalovaného z postupu podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství v projednávaném případě.
38. Zásadní skutečností je, za jaké jednání a vůči komu byla žalobci předmětná výtka uložena. Předmětná výtka totiž nebyla uložena žalobci za to, že pronesl vulgární výrok, který směřoval vůči žalovanému, ale za chování vůči paní L. Tedy jinak řečeno, žalobci bylo vytknuto, že se nechoval slušně a s náležitou úctou k zaměstnankyni krajského státního zastupitelství, a nikoliv k jinému státnímu zástupci (žalovanému). Z ničeho také nevyplývá, že by žalovaný poté, co ohledně chování žalobce zahájil šetření, učinil jeho předmětem zjišťování také žalobcovo chování vůči své osobě. Žalovaný tedy *stricto sensu* ve své vlastní věci nerozhodoval.
39. Uložení výtky podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství nepředchází formalizované řízení, rozhodnutí o výtce není rozhodnutím o kárném provinění ani o správním deliktu, a tedy ani rozhodnutím o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 3 As 398/2020-73, bod 20). Žalovaný je při jejím ukládání v postavení správního orgánu a je povinen postupovat v souladu se základními zásadami jejich činnosti stanovenými v § 2 až § 8 správního řádu. Soud je však přesto toho názoru, že otázku případné podjatosti žalovaného, kterému i nehledě na tuto skutečnost zůstává postavení státního zástupce, a tudíž i povinnost postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně, spravedlivě a bez zbytečných průtahů stanovená v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, lze posuzovat v intencích závěrů, které judikatura učinila při posuzování této otázky v trestním řízení. Ty lze z povahy závažnosti dopadů trestního řízení do osobní i profesní sféry jednotlivce považovat nepochybně za adekvátní i ve vztahu k ukládání výtky, jelikož dopady tohoto postupu do osobní i profesní sféry dotčené osoby jsou nesporně významně méně závažné (*argumentum a maiori ad minus*).
40. Již v rozsudku ze dne 6. 6. 2000, sp. zn. 5 Tz 113/2000, vyslovil Nejvyšší soud závěr, že vyloučení z vykonávání úkonů trestního řízení stojí na zásadě, podle které tyto důvody mohou být výsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu k určitým osobám na trestním řízení zúčastněným nebo k věci samotné. Má-li důvod k vyloučení spočívat ve vztahu k projednávané věci, ze všech rozhodujících okolností musí být jednoznačně patrné, že zde takový vztah skutečně existuje. Samotný vnitřní pocit soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu v tomto směru nepostačuje, třebaže i ten může být podkladem – ovšem jen vedle dalších objektivně zjištěných skutečností – k důvodnému závěru o tom, že jejich nežádoucí vztah k věci zde skutečně je. Důvodem podjatosti není jakýkoli vztah k projednávané věci, nýbrž musí jít o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vztah takového charakteru, který objektivně i subjektivně brání soudci, státnímu zástupci, vyšetřovateli či policejnímu orgánu přistupovat k věci nezaujatě a rozhodovat nestranně a spravedlivě, čímž vyvolává oprávněné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Neexistuje-li takový nežádoucí vztah k věci v případě státního zástupce, je jeho povinností vyplývající z § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství postupovat odpovědně a objektivně.

41. Za takový nežádoucí vztah není přitom považováno ani uveřejnění vyjádření soudce v denním tisku, z jehož obsahu by bylo možno dovozovat, že předjímá vinu obviněného, pakliže se od interpretace svého vyjádření v periodiku distancoval (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 3164/07, publ. pod č. U 2/48 SbNU 969, a ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2703/09). V usnesení ze dne 18. 7. 2018, sp. zn. 3 Tdo 725/2018, publ. pod č. 27/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (proti němuž byla ústavní stížnost odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3446/18), potom Nejvyšší soud dospěl k závěru, že podjatost nezakládá sama o sobě skutečnost, že soudce je v postavení poškozeného v dřívější trestní věci obviněného, ve které je obviněný stíhán pro jednání, jímž měl soudce zcela účelově křivě obvinít ze spáchání trestného činu.
42. V kontextu právě uvedeného soud konstatuje, že nežádoucí vztah na straně žalovaného, který by mu objektivně a subjektivně bránil přistupovat k věci žalobce nezaujatě, neshledal. Co se týče subjektivního hlediska, z ničeho nevyplývá, že by žalovaný při ukládání výtky postupoval vůči žalobci takovým způsobem, že by z něho bylo možno usuzovat, že má k žalobci nebo věci samé vztah zpochybňující jeho nestrannost. Co se týče objektivního hlediska, žalovaný jako vedoucí státní zástupce mající významná řídicí oprávnění vůči podřízeným státním zástupcům je povinen strpět vyšší míru kritických vyjádření vůči své osobě, byť by se samozřejmě mělo jednat o vyjádření přiměřená a pronesená v mezích kolegiální slušnosti (srov. rozhodnutí kárného senátu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 12 Ksz 4/2023-58, bod 46). Ani z tohoto pohledu proto nejsou podle názoru soudu objektivně dány významné pochybnosti o nestrannosti žalovaného v této věci.
43. Žalovaný tedy při svém postupu podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství neporušil § 7 odst. 1 zákona o státním zastupitelství a tím, že žalobci výtku udělil, ani neporušil zásadu zákazu rozhodování ve své vlastní věci. Tuto žalobní námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
44. Žalobce dále namítal, že jej žalovaný před vydáním výtky neinformoval, na základě jakých konkrétních skutečností zahájil šetření žalobcova jednání, jaké si během šetření opatřil podklady, a zda si bude opatřovat podklady další. Tím mu podle žalobce znemožnil, aby se mohl kvalifikovaně bránit, respektive uplatňovat v souladu se § 4 odst. 4 správního řádu při ukládání výtky svá práva a oprávněné zájmy.
45. K této námitce soud uvádí následující. Žalovaný vyrozuměl žalobce o tom, že zahájil prošetřování jeho jednání, kterého se měl dopustit vůči paní L. přípisem ze dne 24. 11. 2022, sp. zn. 1 SPR 283/2022, který žalobce téhož dne převzal. V tomto přípise žalovaný popsal prošetřované jednání, a to v podstatě shodně jako následně ve výtce udělené žalobci (viz bod 1 odůvodnění tohoto rozsudku). Uvedl, jakých porušení právních a dalších předpisů se žalobce mohl popisovaným jednáním dopustit, a že by se mohlo jednat o kárné provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství (což ovšem nevylučuje, že by šetření mohlo skončit i udělením výtky, jak vyplývá z § 30 téhož zákona a jak správně podotkl žalobce v žalobě) a sdělil žalobci, že jeho případné vyjádření očekává ve lhůtě do 5. 12. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

46. Toto sdělení ze dne 24. 11. 2022 tedy vskutku neobsahuje žádné informace o tom, které konkrétní skutečnosti vedly žalovaného k zahájení šetření žalobcova jednání, jaké si během šetření opatřil podklady, a zda si bude opatřovat podklady další. Nicméně z judikatury rekapitulované již v bodě 33 tohoto rozsudku vyplývá pouze požadavek, aby se dotčený státní zástupce mohl ke zjištěným skutečnostem, ve kterých je spatřováno jeho pochybení a za které mu má být výtky uložena, vyjádřit ještě před jejím udělením. Je tomu tak proto, že udělení výtky nesmí být pro něho překvapivé. Z této judikatury naopak neplyne, že by byl vedoucí státní zástupce povinen dotčeného státního zástupce informovat o tom, z jakého důvodu zahájil šetření jeho jednání, za které by mu mohla být uložena výtky, jaké během šetření shromáždil podklady a jak hodlá při svém šetření dále postupovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 3 As 398/2020-73, body 23 až 29 a ze dne Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 283/2020-60, body 20 až 26).
47. Žalovaný žalobce v přípisu ze dne 24. 11. 2022, sp. zn. 1 SPR 283/2022, informoval, že zahájil šetření, a zároveň jej vyzval k vyjádření. Dle soudu nemohlo dojít ke zkrácení práva žalobce tím, že jej žalovaný neinformoval o důvodech a průběhu svého šetření způsobem požadovaným žalobcem. Žalovaný takovou povinnost neměl, takže žalobce nemohl mít žádné právo, které by bylo jejím odrazem. K tomu soud pro úplnost dodává, že ani ve správním řízení, jehož úprava však na právě projednávanou věc nedopadá, neboť na ukládání výtky se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu, nemá správní orgán vůči účastníkovi řízení tak rozsáhlou informační povinnost, které se domáhal žalobce. V oznámení o zahájení řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu není správní orgán povinen uvádět důvody, které vedly k zahájení řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, č. j. 8 Af 82/2015-55, body 26 až 28 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2020, č. j. 60 Ad 4/2020-34, body 28 a 29) a vyzývá-li účastníka řízení k seznámení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, pak nemá povinnost informovat jej v této výzvě o obsahu a právních dopadech jednotlivých listin založených ve spise (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, č. j. 15 A 83/2023-42, bod 23, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 165/2024-80, body 2 a 14) a není jeho povinností, aby v této výzvě uváděl úplný výčet podkladů pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, č. j. 10 Af 46/2016-119, bod 142). Ani v případě, že by probíhalo formalizované správní řízení, by tedy nebylo povinností žalovaného informovat žalobce v rozsahu, jehož se domáhal. I tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
48. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný postupoval při ukládání výtky nezákonně, neboť aktivně bránil žalobci, aby se ve věci vyjádřil, a to z toho důvodu, že mu neumožnil podat vyjádření ústně do protokolu dne 1. 12. 2022 v 9:30 hod. v kanceláři žalovaného (viz bod 10 výše).
49. Žalovaný vyzval žalobce k vyjádření přípisem, který byl žalobci doručen dne 24. 11. 2022 a stanovil lhůtu pro vyjádření do 5. 12. 2022. Dále žalobci na jeho žádost umožnil nahlížet do příslušného spisu, který ve věci vedl, nejprve dne 7. 12. 2022 a následně z důvodu žalobcova pracovního programu dne 8. 12. 2022. Žalovaný tedy poskytl žalobci pro vyjádření přiměřenou lhůtu v délce 10 dnů a je tedy evidentní, že žalobce měl z časového hlediska dostatečný prostor, aby se ve věci vyjádřil. I kdyby žalobce trval na tom, že své vyjádření podá ústně (což je samozřejmě jeho právo vyplývající jak z § 16a odst. 1 zákona o státním zastupitelství, tak z § 37 odst. 4 správního řádu) a nikoliv jinou formou, je soud přesvědčen, že měl možnost jej touto formou učinit. Skutečnost, že žalobce se svou žádostí o podání

vyjádření do protokolu v jednom jediném případě neuspěl, totiž neznamená, že by mu žalovaný tuto formu podání trvale odepíral a tímto způsobem mu skutečně ve vyjádření bránil.

50. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyložil, že žalobcově žádosti nemohl vyhovět z toho důvodu, že se žalobce domáhal realizace tohoto svého práva v době, kdy odcházel na jednání na krajské hygienické stanici. Takové vysvětlení považuje soud za logické. Žalovaný prostě neměl v danou dobu čas na to, aby žalobcovu vyjádření do protokolu sepsal, neboť tomu v tomto konkrétním případě bránily objektivní okolnosti v podobě plnění jiných pracovních povinností žalovaného.
51. Žalovaný odmítl dne 1. 12. 2022 žádost žalobce o podání vyjádření ústně do protokolu na základě racionálního důvodu, nikoliv bezdůvodně či na základě důvodů, které by mohly být považovány za zástupné. Žalobci přitom v té době zbývaly pro vyjádření ještě nejméně dva pracovní dny (2. 12. 2022 a 5. 12. 2022). Za tohoto stavu věci by bylo možno učinit závěr, že žalovaný bránil žalobci v jím zvolené formě vyjádření jen v případě, že by žalobce znovu požádal žalovaného o možnost vyjádření do protokolu v jednom z těchto dnů (popř. o prodloužení lhůty k vyjádření například z důvodu pracovního zaneprázdnění) a žalovaný by na jeho žádosti nereagoval nebo jim odmítl vyhovět a tím mu tuto formu podání skutečně znemožnil. Nic takového ovšem z předložených podkladů nevyplývá a žalobce ani nic takového netvrdí.
52. K tomu soud připomíná, že řízení před správními soudy je založeno především na zásadě dispoziční. Je to tedy žalobce, kdo nese v řízení jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Právě žalobce musí v řízení tvrdit a uvádět skutečnosti, které opodstatňují důvodnost podané žaloby. Pokud žalobce nesplní svoji povinnost tvrzení a povinnost důkazní, nemůže výsledné soudní rozhodnutí vyznět v jeho prospěch, není-li dán nějaký důvod, ke kterému by měl soud přihlédnout z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 9. 11. 2023, č. j. 3 As 288/2022-37, bod 18). Žalobce žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na snahu žalovaného bránit žalobci ve vyjádření jím zvolenou formou, netvrdil ani neprokazoval.
53. Soud se proto neztotožnil se žalobcovým tvrzením, že skutečnost, že žalovaný odmítl dne 1. 12. 2022 vyhovět žalobcově žádosti o podání vyjádření ústně do protokolu svědčí o tom, že bylo jeho úmyslem žalobce poškodit a že se tím žalovaný mohl dopustit porušení § 7 odst. 1 správního řádu.
54. Žalovaný taktéž nepochybil, pokud ve výtce nerozvedl důvody nevyhovění žalobcově žádosti o podání vyjádření do protokolu. Žalobce tento úkon neučinil, byť tomu tak bylo z objektivních důvodů na straně žalovaného. Žalobce před vydáním výtky neuplatnil žádnou námitku, kterou by brojil proti odmítnutí sepsání protokolu ze strany žalovaného a se kterou by se musel žalovaný ve výtce případně vypořádat. Žalovaný tedy neměl žádný důvod, aby se tímto nerealizovaným úkonem žalobce a případnými důsledky jeho nerealizace na zákonnost svého postupu ve výtce zabýval. Pokud tak neučinil, nemohlo to mít žádný vliv na správnost a zákonnost výtky. Ani tuto námitku soud nevyhodnotil jako důvodnou.
55. Částečně důvodnou však soud shledal námitku žalobce týkající se záznamu o podání vysvětlení paní L., který byl vyhotoven v den vyhotovení samotné výtky.

56. Soud na rozdíl od žalobce nespatřuje pochybení žalovaného přímo v tom, že žalobce nevyrozuměl o tom, že ve věci bude dne 22. 12. 2022 paní L. podávat vysvětlení podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství a neumožnil žalobci se podání vysvětlení zúčastnit. Taková povinnost totiž žalovanému nevyplývá ani ze zákona o státním zastupitelství ani ze správního řádu ani z jiného právního předpisu. Podání vysvětlení, ať již podle § 15 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, § 137 správního řádu, či dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, není svědeckou výpovědí ve smyslu § 55 správního řádu. O tomto úkonu proto správní orgán není povinen vyrozumívat jiné dotčené osoby než ty, které mají vysvětlení podat, ani není povinen jim umožnit, aby osobám podávajícím vysvětlení kladly otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2024, č. j. 6 Ads 307/2023-24, body 19 až 21).
57. Podání vysvětlení paní L. však bylo spolu s písemným záznamem, který dne 4. 11. 2022 vyhotovila paní L., jedním ze dvou podkladů, na jehož základě byla žalobci za chování vůči paní Langerové uložena výtka. Z odůvodnění výtky (str. 2 a 3) přitom vyplývá, že se jednalo o podklad stěžejní. Jednak byla paní L. požádána o podání vysvětlení z důvodu „*detailního objasnění skutkového děje dne 4. 11. 2022*“, jednak žalovaný na základě porovnání jejího vysvětlení s obsahem záznamu ze dne 4. 11. 2022 dospěl k závěru, že „*došlo ke skutku popsanému ve výrokové části rozhodnutí*“, neboť není důvodu paní L. nevěřit, protože „*sama popsala [do úředního záznamu] do té doby bezproblémový vztah s JUDr. V. a nemá tak důvod vypovídat vůči němu nepravdivě*“ a „*doúředního záznamu i v rámci podání vysvětlení pak zcela konzistentně výslovně uvedla formulace, které vůči ní JUDr. V. použil, potvrdila také, že na ni křičel.*“ Podání vysvětlení paní L. tedy sloužilo žalovanému k verifikaci obsahu dříve sepsaného záznamu jak po stránce vlastního popisu události ze strany paní L., tak k posouzení věrohodnosti jejího popisu. Odůvodnění výtky pak vycházelo právě z obsahu záznamu o podaném vysvětlení s tím, že záznam o podaném vysvětlení sloužil k detailnímu objasnění skutkového děje, o kterém byl paní L. dne 4. 11. 2022 vyhotoven záznam. Současně soud konstatuje, že záznam o podání vysvětlení paní L. byl prakticky jediným podkladem, který mohl pomoci ke zjištění rozhodného skutkového stavu, který byl před vydáním výtky ze strany žalovaného opatřen. Záznam paní L. ze dne 4. 11. 2022 má svojí povahou pouze charakter určitého podnětu, který nemohl mít určující význam pro řádné zjištění skutkového stavu.
58. Jak již bylo zmíněno, z judikatury rekapitulované v bodě 33 tohoto rozsudku vyplývá požadavek, aby se dotčený státní zástupce mohl ke zjištěným skutečnostem, ve kterých je spatřováno jeho pochybení a za které mu má být výtka uložena, vyjádřit ještě před jejím udělením. Udělení výtky nesmí být překvapivé.
59. Tento požadavek však může být naplněn jen v případě, že má možnost se před tím, než takové vyjádření případně učiní, seznámit se všemi podklady pro vydání výtky a případně navrhnout jejich doplnění. Musí mu být umožněno namítat, že ze žalovaným shromážděných podkladů, nevyplývají skutečnosti, v nichž spatřuje důvody pro udělení výtky. To zcela jednoznačně vyplývá ze závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 364/2019-51, bod 26: „*Jednou ze základních zásad správního řízení (aplikovatelných podle usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016 - 41 i na proces ukládání výtky – viz jeho odst. [84]) je i uvědomění účastníka řízení o (zamýšleném) úkonu, je-li to potřebné k hájení jeho práv (a neohrozí-li to účel tohoto úkonu), obecně formulované v § 4 odst. 3 správního řádu. Konkrétní postup směřující k naplnění tohoto požadavku stanoví správní řád v § 36 odst. 3, z něhož plyne právo účastníka řízení seznámit se s podklady pro vydání*

rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout případně doplnění dokazování. Jakkoli vydání výtky dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství nepředchází správní řízení (§ 9 správního řádu), je třeba naplnění těchto práv státnímu zástupci materiálně umožnit, byť jistě i méně formálním způsobem, než vyžaduje § 36 odst. 3 správního řádu; to vyplývá i z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016 - 41 (viz zejména jeho odst. [69] a [79]). Není-li to státnímu zástupci umožněno, mohou pro něj být samotné vydání výtky či její konkrétní podoba překvapivými; požadavek na předvídatelnost rozhodování (a tedy na vyloučení překvapivosti rozhodnutí pro jejich adresáty) je přitom podle konstantní judikatury Ústavního soudu [viz například nálezy ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2738/10 (N 235/59 SbNU 391) a ze dne 28. 5. 2013, sp. zn. II. ÚS 2570/10 (N 95/69 SbNU 457)] imanentní součástí práva na spravedlivý proces, bez ohledu na jeho konkrétní typ.“

60. V právě projednávané věci žalovaný vyzval žalobce k vyjádření přípisem ze dne 24. 11. 2022, v němž mu stanovil mu lhůtu pro vyjádření do 5. 12. 2022 (a zároveň ho jím vyrozuměl o tom, že zahájil ve věci šetření), dále žalobci na jeho žádost umožnil nahlížet do příslušného spisu, který ve věci vedl – nejprve dne 7. 12. 2022 a následně z důvodu žalobcova pracovního programu dne 8. 12. 2022.
61. Podle názoru soudu je v daném případě na místě vycházet ze závěrů, k nimž dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu, neboť – jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného v přechodném bodě – práva zakotvená v tomto ustanovení správního řádu z materiálního hlediska přísluší i osobě potenciálně dotčené postupem podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že za porušení § 36 odst. 3 správního řádu nelze samo o sobě považovat, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).
62. Paní L. podávala vysvětlení dne 22. 12. 2022, tedy dávno potom, co uplynula žalobci i prodloužená lhůta pro nahlížení do spisu (8. 12. 2022). Byť tato lhůta žalobci uplynula marně, neboť možnosti nahlížení do spisu nevyužil, nic to nemění na tom, že kdyby do spisu v poslední den této lhůty nahlédl, s obsahem vysvětlení podaného paní L., které bylo pro vydání výtky zásadním podkladem, by se seznámit nemohl. To v té době totiž dosud neexistovalo a tudíž nebylo součástí shromážděných podkladů. Z odůvodnění výtky vyplývá, že žalovaný shledal potřebu opatřit si pro „detailní objasnění skutkového stavu“ záznam o podání vysvětlení od paní L. Následně právě na obsahu tohoto podání vysvětlení založil žalovaný své odůvodnění uložené výtky. Žalobce však neměl žádnou možnost ve lhůtě stanovené pro nahlížení do shromážděných podkladů zjistit, že byl žalovaným tento podklad pro vydání výtky opatřen. O tom, že tento podklad žalovaný následně do spisu doplnil, žalobce nebyl vyrozuměn. Žalovaný tak žalobci neposkytl reálnou možnost, aby se o tomto podkladu dozvěděl, znovu požádal o nahlédnutí do spisu a seznámil se s ním. Tím žalovaný odepřel žalobci možnost vyjádřit se k obsahu spisové dokumentace a případně její obsah či věrohodnost zpochybnit. S těmito žalobcovými námitkami a požadavky by se pak musel žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádat. Tuto možnost však žalovaný žalobci odepřel.

63. Tím, že žalovaný nevyrozuměl žalobce o doplnění podkladů pro výtku o záznam o podaném vysvětlení paní L. ze dne 22. 12. 2022 před tím, než přistoupil k vydání výtky, porušil tak svou povinnost zakotvenou v § 4 odst. 3 správního řádu (viz odstavec 60 tohoto rozsudku) a v důsledku toho neumožnil žalobci uplatňovat práva a oprávněné zájmy v rozsahu, v jakém mu náležely. V projednávaném případě to platí tím spíše, že žalovaný vydal výtku téhož dne, kdy paní L. vysvětlení podala. Žalovaný tedy svůj postup podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonnost výtky uložené žalobci.
64. Soud proto napadenou výtku podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení výrokem I. tohoto rozsudku zrušil. Soud v tomto případě nestanovil, že se věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. Po zrušení uložené výtky, která je výsledkem neformálního postupu žalovaného, neboť se o ní nevede formální správní řízení, a lze ji tak považovat za první úkon v řízení, je totiž nutno na výtku nahlížet, jako kdyby vůbec nebyla vydána. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Proto nebylo možné věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 As 1/2020-53, bod 33, publ. pod č. 4199/2021 Sb. NSS).
65. Soud se nezabýval žalobcovými námitkami, že ve spise není založen e-mail žalobce ze dne 4. 11. 2022, v němž měl objasňovat důvody, pro které nepřevzal od paní L. doručovanou písemnost, a v němž by měly být obsaženy i další skutečnosti významné pro posouzení věci, a to včetně žalobcovy žádosti o odstranění průtahů v postupu žalovaného, že si žalovaný k věci v rozporu s § 3 správního řádu nevyžádal vyjádření i dalších osob, které by mohly potvrdit či vyvrátit tvrzení paní L., že celý incident vyvrcholil tím, že na ni křičel na chodbě krajského státního zastupitelství a že se žalobce vytýkaného jednání nedopustil. Posouzení důvodnosti těchto námitek by nemělo na závěr soudu o nezákonnosti uložené výtky žádný vliv. Současně soud považuje vypořádání těchto námitek vzhledem ke zrušení žalobou napadené výtky za předčasné, neboť dosud nebyly předmětem posouzení ze strany žalovaného při udělení výtky. Jejich posouzení soudem jako prvním orgánem by bylo dle jeho názoru v rozporu s principem subsidiarity soudního přezkumu v rámci správního soudnictví.
66. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. tohoto rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. ledna 2025

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.